Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 118 527 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGAMAN loco advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché P. WALRAET , die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 juli 2013.

1.3. Op 8 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"**A. Feitenrelaas***
U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Hebron, meer bepaald in Beit Kahel en moslim te zijn. Uw vader stierf een natuurlijke dood, nog voor u geboren werd. In juni 2011 slaagde u voor uw examen aan de hoge middelbare school van Dawoud al Attawneh. U schreef zich in aan de landbouwfaculteit van de universiteit van Hebron. In de aanloop naar de opening van het nieuwe college jaar, vonden er voor de aanstaande nieuwe studenten verschillende festiviteiten plaats die onder meer werden georganiseerd door verschillende studentenbewegingen. Op 18 september 2011 woonde u met uw neef, T.(…) M.(…) (O.V. 6.902.578 - CGVS 11/23774) een bijeenkomst bij van de studentenvereniging van Hamas, al Qutlu al Islamiya. U en uw neef werden er aangesproken door een lid van deze islamitische studentenvereniging. Ze vroegen of u en uw neef een kopje koffie met hen wilde drinken. Terwijl jullie een kopje koffie aan het nuttigen waren, hoorden jullie studenten op de achtergrond spreken over jongeren die hadden kunnen ontkomen en of zij al dan niet oproepingen zouden hebben ontvangen. Dit gesprek maakte u en uw neef angstig, waarop jullie besloten de ruimte te verlaten en te vertrekken. Daags nadien keerde jullie terug naar de universiteit en vernamen jullie van medestudenten dat er organisatoren van de bijeenkomst van de dag voordien, zouden zijn gearresteerd.
Enkele dagen later, op 22 of 23 september 2011, werd u, toen u terug kwam van een bezoek aan uw neef, ontvoerd. Uit een auto stapten drie mannen, er werd een zak over uw hoofd gedaan en uw handen werden geboeid. U werd overgebracht naar een afgelegen landbouwgebied alwaar u werd vastgehouden in een kamer in een huis. Even later werd ook uw neef binnengebracht. Jullie werden uitgescholden voor verraders en beiden gemarteld. Na een klein uurtje hoorden jullie plotseling een stem van een man die vroeg wat er gaande was. Jullie ontvoerders sloegen op de vlucht. Diezelfde man trof jullie aan, vroeg wat er was gebeurd en nam jullie mee naar zijn huis waar jullie je mochten wassen. Hij bracht jullie naar de plek van waaruit er auto's vertrokken naar Hebron stad. Het was inmiddels reeds avond geworden. Terug bij uw moeder aangekomen vertelde u haar het hele verhaal. Nog diezelfde nacht werd jullie huis bestookt met een molotovcocktail. Naar aanleiding van deze feiten deed u aangifte bij de Palestijnse autoriteiten. U besloot wel onmiddellijk uw ouderlijke woonst te verlaten en trok in bij een tante die in een naburig dorp woonde. Uw neef, wiens woning diezelfde nacht werd beschoten, dook eveneens op dit adres onder. Twee dagen later vernam u van uw moeder dat jullie woning zou zijn beschoten, waarop de beslissing werd genomen om het land te verlaten. Op 1 oktober 2011 verlieten u en uw neef met jullie eigen paspoorten de Westelijke Jordaanoever naar Jordanië. In Jordanië regelde de smokkelaar voor u een Turks visum, waarop jullie twee dagen later met jullie eigen paspoort naar Turkije reisden, om op illegale wijze verder door te reizen naar België. U kwam op 24 oktober 2011 aan in België en wendde zich nog dezelfde dag tot de Belgische autoriteiten teneinde aan deze te kennen te geven nood te hebben aan subsidiaire bescherming.
Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart, uw originele geboortecertificaat, uw originele middelbare schooldiploma en de originele overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering
Na het gehoor op het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Palestijnse West-Bank verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.
Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet overtuigt dat er omstreeks 18 september 2011 sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron. Ofschoon dit incident aanleiding zou zijn geweest voor verdachtmakingen van collaboratie aan uw adres, kan u niet aangeven door wie deze arrestatie zou zijn uitgevoerd, zij het de Palestijnse autoriteit of de Israëlische, weet u niet te vertellen hoeveel leden er zouden zijn opgepakt en weet u niet of er over dit incident iets in de nationale pers is verschenen. Gezien de ernstige consequenties die dit incident voor u meebrachten, mag het toch merkwaardig worden genoemd dat u zich hieromtrent niet beter heeft geïnformeerd (CGVS, p. 10). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat CEDOCA geen informatie heeft kunnen terugvinden over het door u vooropgestelde incident. Gezien de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd, mag dit gegeven dan ook als hoogst merkwaardig worden beschouwd. Er kan dan ook met reden worden getwijfeld aan het feitelijk plaatsvinden van dit incident. Gezien dit incident onderdeel uitmaakt van uw directe vluchtaanleiding, komt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Niet alleen vinden uw verklaringen geen weerslag in de door het CGVS geconsulteerde landeninformatie, er is ook sprake van ernstige discrepanties tussen uw verklaringen en deze van uw neef. Zo mag het opmerkelijk worden genoemd dat uw neef verklaarde dat hij reeds voor 18 september 2011 bekend was met de Islamitische studentenvereniging op de universiteit van Hebron. U neef zou zich halverwege augustus hebben geëngageerd voor deze studentenbeweging teneinde van hunnentwege een tegemoetkoming te kunnen krijgen in de studiekosten. Op 18 augustus zou uw neef een badge hebben gedragen waarop hij werd aangeduid als behorende tot de organisatie van de festiviteiten (CGVS 11/23774, p. 8). U verklaarde daarentegen dat u en uw neef, als nieuwe studenten werden benaderd door Hamas teneinde jullie aan te sluiten bij de organisatie. Ook deze discrepantie doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook jullie verklaringen in verband met de door u vooropgestelde ontvoering zijn weinig consistent. Zo verklaarde u dat u werd ontvoerd toen u het huis van uw neef had verlaten nadat jullie hadden samen gezeten om de situatie nogmaals te bespreken (CGVS, p. 8, 11), terwijl uw neef verklaarde dat hij werd ontvoerd toen u onderweg was van de universiteit naar huis (CGVS 11/23774, p. 8). Voorts verklaarde u dat jullie in de buurt van het dorp Beit Hula werden vastgehouden (CGVS, p. 11), terwijl uw neef in eerste instantie stelt niet te hebben geweten waar jullie naar toe werden gebracht daar jullie geblinddoekt werden (CGVS 11/23774, p. 11). U verklaarde daarenboven dat jullie werden vastgehouden in een woning, in een kamer, terwijl uw neef stelde dat jullie naar een plaats buiten onder de bomen werden gebracht waar jullie lange tijd zouden zijn ondervraagd en eslagen (CGVS 11/23774, p. 11). Deze inconsistenties doen andermaal afbreuk aan u geloofwaardigheid.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat er incoherenties zijn vast te stellen tussen uw verklaringen tegenover het CGVS en uw verklaringen zoals u die bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen in de vragenlijst van het CGVS. Zo verklaarde u bij DVZ dat u en uw neef tijdens het feestje voor nieuwe studenten, door een lid van de studentenorganisatie zou zijn aangesproken over een op til zijnde operatie tegen Israël, waarover u niets mocht vertellen (zie vragenlijst DVZ, p. 3). In uw verklaringen tegenover het CGVS heeft u het er over dat u een gesprek hoorde in een soort codetaal en dat er werd gesproken over oproepingen (CGVS, p. 10). Ook deze verklaringen zijn moeilijk te verenigen. U hiermee confronteerd, geeft een weinig pertinent antwoord namelijk dat Hamas u mogelijk wilde werven omdat u een simpele mens was, maar duidt u op geen enkele wijze voorliggende discrepantie. Eveneens dient te worden geconstateerd dat u heeft nagelaten bij DVZ melding te maken van het feit dat uw huis werd bestookt met een molotovcocktail en dat uw huis zou zijn beschoten. Gezien de ernst van de feiten, doet ook deze omissie in uw verklaringen ten overstaan van DVZ afbreuk aan de waarachtigheid van deze feiten. Dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat, ofschoon u stelt naar aanleiding van de aanval met een molotovcocktail, aangifte te hebben gedaan bij de autoriteiten, u hier geen enkel begin van bewijs van voor legt.

Tot slot dient nog te worden aangestipt dat u twijfelachtige verklaringen aflegt aangaande uw contacten met uw ouders. U stelt voorop geen enkel idee te hebben welke feiten er zich na uw vertrek nog zouden kunnen hebben voorgedaan. U zou geen contact meer hebben met uw familie daar u uw sim-kaart van uw telefoon zou zijn kwijtgeraakt (CGVS, p.4). U stelt op geen enkele andere wijze met uw familie contact te kunnen hebben leggen. Uw neef verklaarde daarentegen omwille van veiligheidsredenen geen enkel contact meer te kunnen genomen met zijn familie. Jullie uiteenlopende verklaringen in dit verband, te meer jullie familie zijn, aangaande de onmogelijkheid om informatie te bekomen over uw actuele vrees vanwege Hamas, overtuigen niet en ondermijnen andermaal uw algehele geloofwaardigheid.

Op basis van voorafgaande overtuigt u niet dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals in de zin van de vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel uw herkomst en identiteit bevestigen. Overigens dient nog te worden opgemerkt u geen enkel bewijs voorlegt van uw inschrijving aan de universiteit van Hebron.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten (zie COI Focus: Cisjordanie - Situation sécuritaire dd.4/10/2013).

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden

opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëlische troepen.
De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.
Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw neef, T.(…) M.(…) (CGVS 11/23774), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van zijn relaas en dat de ingeroepen gebreken in de motivering uiterst miniem zijn, dan wel zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat er in zijn hoofde duidelijk sprake is van een risico op onmenselijke behandeling indien hij zal terugkeren en dat zijn vrees voor mishandeling door Hamas terecht is. Uit de feiten die hij heeft aangehaald blijkt volgens verzoeker duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het toekomstig risico zich in zijn hoofde met een grote mate van waarschijnlijkheid zal voordoen. Het zou dan ook onmenselijk zijn om hem te laten terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever, waar hij immers geconfronteerd zal worden met dezelfde problemen als voorheen, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel *"PA security up his attacks and kidnaps a number of cadres and supporters of Hamas"* van Islamic Association for Palestine Students van 23 september 2011, het artikel *"Security Hebron aircraft fire thwarted bomb processed by Hamas against Israel"* van Maannews van 26 oktober 2013 en een inschrijvingsbewijs van de universiteit te Hebron. Per aangetekend schrijven stuurt verzoeker de beëdigde vertaling van het inschrijvingsbewijs.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet overtuigt dat er omstreeks 18 september 2011 sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Cedoca geen informatie heeft kunnen terugvinden over het door hem vooropgestelde incident, wat gezien de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd dan ook als hoogst merkwaardig mag worden beschouwd, (ii) er sprake is van ernstige discrepanties tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst werden benaderd door Hamas teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie en ook hun verklaringen in verband met de door hem vooropgestelde ontvoering weinig consistent zijn, zoals wordt toegelicht, (iii) tevens inconsistenties zijn vast te stellen tussen verzoekers verklaringen tegenover het Commissariaat-generaal en zijn verklaringen zoals hij die bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen omtrent de inhoud van het gesprek dat hij heeft gevoerd/opgevangen tijdens het feestje voor nieuwe studenten en hij heeft nagelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van het feit dat zijn huis werd bestookt met een molotovcocktail en dat zijn huis zou zijn beschoten, (iv) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de aangifte die hij bij de autoriteiten zou hebben gedaan naar aanleiding van de aanval met een molotovcocktail, (v) hij

twijfelachtige verklaringen aflegt aangaande zijn contacten met zijn ouders en hij en zijn neef uiteenlopende verklaringen afleggen aangaande de onmogelijkheid om informatie te bekomen over zijn actuele vrees vanwege Hamas, (vi) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel zijn herkomst en identiteit bevestigen en hij geen enkel bewijs voorlegt van zijn inschrijving aan de universiteit van Hebron en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een originele identiteitskaart, een origineel geboortecertificaat, een origineel middelbare schooldiploma en een originele overlijdensakte van zijn vader heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (…)*".

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: "*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*".

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, http://curia.europa.eu).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen

de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig overkomt, temeer daar hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten.

2.8.1. Zo acht de Raad het vooreerst onaanvaardbaar dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon verduidelijken door wie – de Palestijnse Autoriteit dan we de Israëlische Autoriteiten – de arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron omstreeks 18 september 2011 zou zijn uitgevoerd en hij evenmin wist te vertellen hoeveel leden er zouden zijn opgepakt, noch of er over dit incident iets in de nationale pers is verschenen. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij bang werd nadat hij over de arrestatie hoorde omdat hij en zijn neef op het feest aanwezig waren geweest (*"(…) De volgende dag toen we terug naar de unief gingen. De studenten spraken onder elkaar. Ze zeiden dat enkele jongeren die het feest gisteren zouden hebben georganiseerd, zouden zijn opgepakt. Ik begon bang te worden omdat wij bij hen waren. (…) Ik ging naar de unief. Het was chaos. Ze studenten spraken onder elkaar. Ook leden van de studentenorganisatie die werden opgepakt. Ik ging ook vragen stellen. Ze zeiden dat mensen die het feest organiseerden werden opgepakt."* (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 10)). Gelet op verzoekers angst mogelijks ook in de problemen te kunnen komen, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat hij zich bij andere studenten grondig zou hebben geïnformeerd omtrent deze arrestaties en dat hij derhalve minstens zou kunnen toelichten hoeveel studenten werden gearresteerd en wie deze arrestaties heeft uitgevoerd. Dit feit staat centraal in verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding zodat dan ook redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij hierover duidelijke informatie kan verschaffen. Het verweer in het verzoekschrift dat het op zich weinig uitmaakt wie er precies achter de arrestaties zat en het daarentegen van belang is dat hij ten gevolge van de arrestaties problemen ondervond met Hamas, die van oordeel was dat hij de gearresteerden had verklikt, is dan ook niet ernstig en vermag niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit klemt des te meer daar ook verzoekers beweerde problemen met Hamas ongeloofwaardig moeten worden geacht, zoals blijkt uit wat volgt. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de arrestaties werden uitgevoerd door de Israëlische autoriteiten (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, ontkende verzoeker louter deze verklaringen te hebben afgelegd (administratief dossier, stuk 5, p. 11), wat niet afdoende is om de vastgestelde incoherenties te verklaren. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3).

Gelet op verzoekers verregaande onwetendheid met betrekking tot het incident dat de aanleiding zou zijn geweest voor verdachtmakingen van collaboratie aan zijn adres en de vaststelling dat hij hieromtrent evenmin enig begin van bewijs bijbrengt, slaagt hij er geenszins in te overtuigen dat er omstreeks 18 september 2011 daadwerkelijk sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verwijst naar twee internetartikelen, op grond waarvan volgens hem de door hem aangehaalde feiten aannemelijk kunnen worden gemaakt daar uit deze artikelen blijkt dat er in de bewuste periode (en ook nu nog) studenten met banden met Hamas werden (worden) gearresteerd op de universiteit van Hebron, kan de Raad slechts vaststellen dat nergens in de door verzoeker aangehaalde artikelen een incident omstreeks 18 september 2011 wordt vermeldt. Verzoeker slaagt er dan ook nog steeds niet in hoger genoemde arrestatie aan te tonen, hetzij met een artikel uit de nationale pers, hetzij met een artikel uit internationale berichtgeving, hetgeen ten zeerste mag verbazen gelet op de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt aangegeven.

2.8.2. Voorts blijken ook verzoekers verklaringen en deze van zijn neef omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst werden benaderd door Hamas teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie niet geheel eensluidend te zijn, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. Uit verzoekers verklaringen, zoals deze ook worden geciteerd in het verzoekschrift, blijkt dat hij en zijn neef op een feest voor nieuwe studenten door Hamas werden benaderd teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie (*"(…) Op een dag waren we bij de organisatie van Hamas. Tijdens het feest kwamen er mensen naar ons. Ze begonnen met ons kennis te maken en vragen te stellen over onze ambities. Ze boden hun steun aan, en ze zeiden dat ze oudere studenten waren en dat ze de alles kenden op de unief. We waren er samen met mijn familielid. Ze vroegen of we een kop koffie kwamen drinken. Ze veranderen een beetje van thema. Ze begonnen over politiek. Ze zeiden dat ze het aantal studenten behorende tot Hamas wilden verhogen. We hoorden dat ze spraken over het feit of andere jongeren konden ontkomen, of zij een oproeping hadden gekregen of niet. We waren verbaasd getuige te zijn van deze gesprekken. We wisten niet waar het over ging. Voor ons was dat niet duidelijk, waar ze het over hadden. We waren bang en zeiden dat we zouden vertrekken. We hebben die mensen achter gelaten en zijn vertrokken."* (administratief dossier, stuk 5, p. 8)). Op geen enkel ogenblik maakte verzoeker gewag van het feit dat zijn neef reeds sinds augustus actief was binnen de islamitische studentenbeweging, zelfs niet wanneer hem gevraagd werd waarom hij – gezien de positie van deze organisatie op de Westelijke Jordaanoever – naar een feest van Hamas ging (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Evenmin maakte hij melding van het feit dat zijn neef, als lid van het organisatiecomité waarvan hij ook een badge droeg, tijdens het hele feest mensen zou hebben geholpen (gehoor CGVS neef, p. 8). Nochtans verklaarde zijn neef dat verzoeker op de hoogte was van het feit dat hij zich had geëngageerd voor de studentenbeweging (gehoor CGVS neef, p. 10).

Ook over de inhoud van het gesprek dat hij heeft gevoerd/opgevangen tijdens het feestje voor nieuwe studenten zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen allesbehalve coherent. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn neef tijdens het feestje voor nieuwe studenten georganiseerd door Hamas door een lid van de studentenorganisatie zouden zijn aangesproken over een op til zijnde operatie tegen Israël, waarover zij met niemand mochten praten, verklaringen welke hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal eenvoudigweg ontkende (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, p. 11). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker daarentegen dat hij en zijn neef op de achtergrond een gesprek hoorden in een soort codetaal en dat er werd gesproken over oproepingen, waarop zij bang werden en zijn vertrokken (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 10). Verzoekers neef beweerde dan weer dat hij persoonlijk werd aangesproken met de vraag "wat er gebeurd met de groep jongeren, of ze het gaan doen of niet", waarna zij vertrokken zijn en verzoeker hem vroeg waarover hij sprak (gehoor CGVS neef, p. 8). Verzoeker kan dan ook in het verzoekschrift niet ernstig volhouden dat de verklaringen die hij en zijn neef dienaangaande aflegden geheel gelijklopend zijn.

2.8.3. Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen in verband met de door hem vooropgestelde ontvoering weinig consistent. Zo verklaarde hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd ontvoerd door drie Hamasleden toen hij het huis van een vriend verliet (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde verzoeker dat hij ontvoerd werd toen hij het huis van zijn neef verliet: *"Een paar dagen laten zat ik met mijn neef samen in zijn huis. We dachten hardop over hoe onze studie aan te pakken. Het was iets nieuws om aan de unief te studeren. Toen ik op weg was naar huis, ik zag een auto, er springen drie mannen uit, ze hebben een zak met stof over mijn hoofd gedaan, mijn handen geboeid en mij in de auto geduwd.* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Verzoekers neef daarentegen beweerde dat hij de dag van zijn ontvoering de hele dag op de universiteit was en dat hij werd ontvoerd toen hij stond te wachten op de minibussen die naar zijn dorp reden (gehoor CGVS neef, p. 8).

Voorts leggen verzoeker en zijn neef inconsistente verklaringen af over de plaats waar zij werden vastgehouden. Verzoeker meent dat het loutere feit dat hij spreekt over een kleine kamer op een afgelegen plaats in een landbouwgebied en zijn neef over drie muren zonder dak op een plaats waar olijfbomen staat geen afdoende verschil is om te besluiten dat hun verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel duidelijk en ontegensprekelijk dat hij naar een woning werd gebracht, naar een kleine kamer waar nadien ook zijn neef naartoe werd gebracht (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Aan verzoekers neef gevraagd waar hij werd vastgehouden, buiten of in een gebouw, verklaarde hij daarentegen *"Buiten onder de bomen. Er was een plek die uit twee muren bestond."* Pas nadat hij werd geconfronteerd met verzoekers bewering dat zij in een kamer werden vastgehouden, paste zijn neef zijn verklaringen aan en stelde hij *"Het was een vorm van een kamer, geen kamer. Het was een lege grond. Drie muren die werden gebouwd, die werden bedekt met*

boomstammen" (gehoor CGVS neef, p. 10-11), hetgeen evenwel nog steeds niet te rijmen valt met verzoekers stelling naar een kleine kamer in een woning te zijn gebracht. Verzoekers verklaringen in dit verband zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en de strijdigheid met de verklaringen van zijn neef is dermate flagrant dat niet kan worden ingezien op welke manier bijkomende vraagstelling aan verzoeker, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, ertoe zou kunnen leiden dat zijn verklaringen en deze van zijn neef alsnog verenigbaar zouden kunnen schijnen. Overigens kunnen ook verzoekers verklaringen dat hij werd meegenomen naar een afgelegen plaats in een landbouwgebied (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3 en stuk 5, p. 8 en p. 12) bezwaarlijk in overeenstemming worden geacht met zijn beweringen dat de plaats waar hij werd vastgehouden en gemarteld dichtbij een wijk gelegen was (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9).

2.8.4. Tot slot wordt verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij heeft nagelaten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van het feit dat zijn huis werd bestookt met een molotovcocktail en dat zijn huis zou zijn beschoten. Verzoeker meent dat het loutere feit dat dit element niet werd behandeld tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat te besluiten dat zijn relaas niet geloofwaardig is en hij wijst er in dit verband op dat de tijd die hij krijgt op de Dienst Vreemdelingenzaken te beperkt is om het relaas gedetailleerd uit de doeken te doen en om alle gebeurtenissen te behandelen, hetgeen hem niet ten kwade kan worden geduid.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beperkte tijd krijgen om hun verhaal te vertellen, kan niet worden aanvaard als afdoende reden voor het niet vermelden van het feit dat zijn huis werd bestookt met een molotovcocktail en dat zijn huis zou zijn beschoten. Immers, niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Bovendien had verzoeker nog ter gelegenheid van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans om zijn bezwaren te uiten aangaande het verloop van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, mogelijkheid waarvan hij evenmin gebruik heeft gemaakt. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dermate belangrijke elementen in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Verzoeker geeft overigens in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs van de aangifte die hij bij de autoriteiten zou hebben gedaan naar aanleiding van de aanval met een molotovcocktail. Nochtans blijkt uit de neerlegging van het inschrijvingsbewijs aan de universiteit dat hij in de mogelijkheid verkeert om bijkomende stavingstukken te bekomen.

2.8.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde bewijs van inschrijving aan de universiteit van Hebron is evenmin van dien aard dat het de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Het mag verbazen dat verzoeker thans in staat blijkt te zijn een dergelijk bewijs van inschrijving bij te brengen. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij immers dat hij dit document onderweg was verloren (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Hoe dan ook kan dit stuk, dat vreemd genoeg afgestempeld werd in 2013, hoogstens aantonen dat verzoeker ingeschreven was aan de universiteit van Hebron doch vormt dit niet het minste bewijs van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas.

2.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict, er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten, het geweld eerder gelokaliseerd is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen hoofdzakelijk voorkomen bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen.

Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,	kamervoorzitter,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	M.-C. GOETHALS